

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Dissertatio XIII. De necessitate piæ affectionis supernaturalis ad astendum
Fidei, & ad eius certitudinem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

quem ponit P. Suarez, vt non interrogetur in odium Fidei, sed solum ad detegendum inimicum; sic non damnatur ea sententia, quod ita interrogatus non teneatur respondere veritatem. Ratio est: nam censura Pontificia respicit causam Fidei, & confessionis eius: at in illo casu, in quo interrogat siue Princeps, siue privatus, non agitur causa Fidei, neque confessionis eius: ergo hanc sententiam, quæ loquitur de hoc casu particulari, non damnat censura Pontificia.

37. Dicendum est secundo, si propositio procedat vniuersaliter de omni casu, in quo potestas publica interroget, non in odium Fidei, sed ob alium finem bonum; si affirmet licite posse tacere, talis affirmatio subiacet huic damnationi. Ratio est. Nam potest Princeps Catholicus in Belgio scire velle propter aliquem finem honestum, & consequenter non in odium Fidei, quinam sint Catholici in ditione sua: vnde si tunc interroget Petrum, an sit Catholicus, isti tacere, aut tergiversari non licet: quia ea taciturnitas erit signum Fidei negatæ. Quare propositio asserens in hoc casu silentium esse licitum, subiacebit huic damnationi, iuxta quam damnabilis est propositio asserens, interrogatum à potestate publice de sua Fide, posse tacere. Neque potest excusari in presenti, sicut in præcedenti, ex eo quod hic non agitur causa Fidei: nam quavis in hoc casu interrogatio non sit in odium Fidei; negari non potest, quod agatur hic causa Fidei, propter aliquem alium finem honestum, & maxime si iste finis sit Catholicis favorabilis. ita sic interrogatum ab Episcopo, vel Principe Catholico teneri ad confessionem Fidei, docuit P. Arriaga 2. 2. disp.

Arriag. 2. 2. disp. 21. sect. 2. num. 5., quem refert, &

sequitur Leander à Ss. Sacr. part. 1. in decal. 2. disp. 2. quæst. 12.

DISERTATIO XIII.

De necessitate piæ affectionis supernaturalis ad assensum Fidei, & ad eius certitudinem.

CAPVT. I.

Relatis duobus propositionibus damnatis, proponitur doctrina certissima Theologorum, & quomodo ex illa reddatur certo falsa opposita opinio?

SVMMARIVM.

- Due propositiones damnatæ. num. 1.*
- Piam affectionem voluntatis esse necessariam ad assensum Fidei. n. 2.*
- Constat ex eo, quod liberum est credere, & non credere. Vbi refertur definitio Tridentini n. 3.*
- Necessaria est ad certitudinem adhesionis. num. 3.*
- Vbi non est evidentia veri, requiritur inclinatio voluntatis. num. 5.*
- Solum requiritur ad credendum, mysterium fuisse à Deo revelatum, num. 6.*
- Reijcitur assertio opposita. num. 7.*
- Ex eo reijcitur, quia falsum est, quod res Fidei sint evidentes. num. 8.*

1. **P**ropositio 19., quam in hoc decreto damnat Pontifex, hæc est. *Voluntas non potest efficere,*
T t 2 vi

ut assensus Fidei in se ipso sit magis firmus, quam mereatur pondus rationum ad assensum impellentium. Propositio 20., quæ est quasi conclusio illata ex præcedenti, quæ etiam damnatur, hæc est. Hinc potest quis prudenter repudiare assensum, quem habebat supernaturalem.

2. Piam affectionem voluntatis supernaturalis esse necessariam simpliciter ad assensum Fidei supernaturalis, est communis Theologorum sententia, tam firmis momentis auctoritatis, & rationis munita, ut opposita (ut minimum) sit plane improbabilis. Quam sententiam docet

S. Tho. S. Thomas 2. 2. quæst. 1. art. 4. & q. 2.

Suar.

Lugo.

Gran.

P. Hur.

art. 1. ad 3., & alijs in locis. Eam egregie firmat P. Suarez disp. 6. de Fide sect. 6. & 7. Lugo Card. disp. 10. de Fide sect. 1. & seqq., P. Granado 2. 2. cōtrov. 1. tract. 9. disp. 2. & seqq., P. Petrus Hurt. de Fide disp. 45. & seqq., & omnes communiter Theologi.

3. Id probant ex apertis testimonijs Sacre Scripturæ, ex quibus constat, actus Fidei supernaturalis esse liberos, hoc est, liberum esse credere, & non credere; item credere esse meritum. Cum ergo intellectus sit potentia necessaria, atque adeo in actibus illius non possit stare libertas, nec meritum; infertur manifeste, eam libertatem, & meritum stare in affectu voluntatis ad credendum, quem Theologi vocant piam affectionem supernaturalem; quæ quidem est actus liber, & meritorius. Quam veritatem definiit Concilium Tridentinum sess. 6. cap. 6. illis verbis: *Disponuntur autem ad iustitiam, dum excitati divina gratia, & adiuti, Fidem ex auditu concipientes, libere moventur in Deum credentes.*

Triden.

4. Sed ad quem effectum est necessaria hæc pia affectio voluntatis? Vtique ad firmitatem, qua intellectus cum omnimoda certitudine cre-

dit mysterium revelatum. Pro cuius rei claritate notandum est, quod supra attigi, duplicem esse certitudinem in actu Fidei supernaturalis, aliam connexionis cum obiecto, ratione cuius omnino est impossibile, quod detur actus Fidei sine eo, quod obiectum ita sit, sicut representatur per actum. Alia est certitudo adhesionis ad obiectum, ratione cuius intellectus firmissime assentitur obiecto; & hæc secunda nititur obiective in prima: ideo enim adhæret firmissime obiecto, quia videt connexionem Fidei cum obiecto.

5. Iam vero, quod pia affectio voluntatis requiratur ad certitudinem adhesionis ad obiectum, sive ut firmissime credat obiectum, patet ex ratione, quam tradidit S. Thomas ea quæst. 1. art. 4. Etenim intellectus ex vi obiectiva non cogitur ad assensum, nisi ubi adest evidentia veri: sed in obiecto Fidei Divinæ non est evidentia veri: ergo ex solo obiecto non cogitur intellectus ad assensum Fidei. Ergo ut intellectus cogatur ad assensum, & firmiter adhæreat obiecto, necessarium est imperium voluntatis. Hæc omnia certa sunt apud Theologos.

6. Vbi etiam advertendum est, quod observavit Lugo Cardin. de Fide, ex his tribus propositionibus pertinentibus ad fidem (sive ad complexum earum in vno actu inclusum) scilicet [Quidquid dicit Deus, est verum: Deus dicit, verbum incarnatum esse: ergo verum est, verbum incarnatum esse] primam propositionem esse evidentem, ideoque non indigere pia affectione voluntatis: tertiam autem, scilicet conclusionem, evidenter inferri ex præmissis, & ideo ad eliciendam eam conclusionem non esse necessariam piam affectionem, suppositis præmissis. Quare pia affectio requiritur ad secundam

S. Tho.

Lugo.

dam propositionem, nempe ad credendum, id fuisse à Deo revelatum, quia id est, quod intellectus non cognoscit evidenter, sed obscure, nempe per propositionem Ecclesiae. Et quia conclusio nititur in ea secunda propositione, ex hoc capite ipsa conclusio participat obscuritatem, & sic indiget eâ piâ affectione.

7. Propter hæc omnes Theologi reiiciunt tamquam falsam, & improbabilem opinionem Francisci de Marchia, quem refert P. Suarez in ea sect. 6. cit. num. 2. assentis, intellectum non indigere determinatione voluntatis ad assensum Fidei; ex eo fundamento, quod res Fidei sunt evidentes. Quam etiam tenuit Holcoth in 1. quæst. art. 6. dub. 1. ad 1. apud P. Suarez ibid. ex eo fundamento, quod res Fidei sunt evidenter credibiles; & ubi adest evidentia credibilitatis, non esse opus determinatione voluntatis. Et ita demones, licet inviti, credunt, & contremiscunt. Iacob. 2.

8. Ex eo autem fundamento reiicitur ea sententia tamquam, ut minimum, improbabilis: quia improbabile, & certo falsum est, quod res Fidei sint evidentes; cum non constet nobis evidenter, Verbum fuisse incarnatum; sed solû ex eo, quod proponit nobis Ecclesia, id fuisse à Deo revelatum. Deinde improbabile etiã est, quod ex eo, quod mysteria Fidei sint evidenter credibilia, inferatur, non esse necessariam determinationem voluntatis. Quia quod mysteria Fidei sint evidenter credibilia, sive evidenter digna, quæ credantur, non tollit, quominus non constet nobis evidenter de revelatione, sed obscure ex propositione Ecclesiae. Evidens enim est, quod debeam affici ad credendum his, quæ proponit Ecclesia: sed propositio Ecclesiae nõ facit mihi evidentiam Incarnationis, & aliorum mysteriorum. De alia autem

opinionem quorundam assentium, ad assensum Fidei non requiri piam affectionem voluntatis, sed solum quod voluntas non resistat, dicam inferius.

CAPVT II.

*Stabilitur certitudo censura Põ-
tificia contra propositio-
nem 19.*

S Y M M A R I V M.

Duplex sensus propositionis 19. Et primus est hæreticus. n. 9.

Alter sensus merito damnatus. n. 10. Merito damnari colligitur ex eo, quod intellectus non potest ab obiecto determinari ad assensum, nisi ubi adest evidentia veri. n. 11. & 12.

Demonstratur etiam ex eo, quod liberum est homini credere. num. 13. & seqq.

Erroneum est in Fide dicere, quod non sit liberum homini credere, & non credere. n. 15.

Tertia demonstratio ex eo, quod actus Fidei est meritorius. n. 16.

Quarta demonstratio ex eo, quod assensus Fidei habet maiorem certitudinem, quam quæ provenit ab evidentia morali. n. 17.

Discrimen inter evidentiam moralem, & metaphysicam. n. 18.

Motiva credibilitatis non habent evidentiam metaphysicam. Et quid inde pro conclusione? n. 19.

Obiectio solvitur. n. 20. & 21.

9. **E**X dictis clare constat, quam merito iure damnata sit ab Innocentio XI. ea propositio 19. quod videlicet voluntas non potest efficere, ut assensus Fidei in se ipso sit magis firmus, quam mereatur pondus

rationum ad assensum impellentium. Quę propositio potest habere duplicem sensum. Primus est, negando quod assensus Fidei habeat in se omnimodam certitudinem, & quod voluntas non possit efficere, quod assensus sit magis firmus, & magis certus. Sed hic sensus est hereticus: est enim hæresis asserere, quod assensus Fidei non habeat omnimodam firmitatem, & certitudinem. Et existimo, non esse affirmatam in hoc sensu eam propositionem ad Authoribus citatis.

10. Alter sensus est, admittendo, quod assensus Fidei habeat in se ipso omnimodam firmitatem, & certitudinem, ita ut nihil firmitatis & certitudinis proveniat à pia affectione voluntatis. Et in utroque sensu damnatur, ut minimum, tamquam scandalosa præfata propositio.

11. Eam autem ita esse damnabilem, ostendo primo. Nam si assensus Fidei non posset esse magis firmus, quam meretur pondus rationum impellentium ad assensum, sequeretur, quod assensus Fidei non haberet omnimodam firmitatem, & certitudinem: hoc est hereticum, & certo falsum: ergo certo falsum est antecedens, unde id inferitur. Minor, & consequentia constant. Probatur maior. Pondus rationum impellentium ad assensum Fidei non potest dare eam omnimodam certitudinem assensui Fidei: sed per te assensus Fidei non accipit certitudinem aliunde, quam ab eo pondere rationum: ergo assensus manet sine omnimoda certitudine. Etiam in hoc syllogismo. Minor, & consequentia non egēt probatione.

12. Probatur maior. Nam intellectus non potest à se ipso, & ab obiecto cogi, & determinari ad assensum, nisi ubi adest evidentia veri: sed circa mysterium Incarnationis,

& reliqua mysteria id pondus rationum non facit in intellectu evidentiam veri; cum solum cognoscamus illa ex propositione Ecclesię, & non ex alio evidente principio: ergo id pondus rationum non potest cogere, & determinare intellectum ad assensum Fidei, & consequenter non potest ei dare omnimodam certitudinem.

13. Ostendo secundo. Nam si assensus Fidei non posset esse magis firmus, quam meretur id pondus rationum, sequeretur, quod non esset liberum homini credere, & non credere; sed erroneum est dicere, id non esse liberum homini: ergo & antecedens, unde id inferitur.

14. Maior ostenditur. Eatenus enim dicebatur ab illis Authoribus, non esse magis firmum assensum Fidei, quam meretur pondus rationum; quatenus affirmabant, esse evidentiam in eo pondere rationum, ratione cuius intellectus maneret omnino firmus, & certus: atqui si esset ea evidentia firmiter determinans intellectum, homo maneret necessario determinatus ad credendum: ergo non esset illi liberum credere, & non credere. Etenim ideo non est liberum homini assentiri huic propositioni: *Sol est in Cælo*; quia habet evidentiam existentie solis in cælo; neque potest voluntas imperare, ut assentiatur oppositæ propositioni: quia contra evidentiam intellectus voluntas non habet imperium.

15. Quod vero sit erroneum dicere, quod non sit liberum homini credere, & non credere; patet primo ex definitione Tridétini supra posita, maxime illis verbis: *Libere moventur in Deum credentes.* Secundo, Marci cap. vlt. *Qui crediderit, & baptizatus fuerit, salvus erit, qui vero non crediderit, condemnabitur.*

tur. Ergo homines libere credunt, & libere non credunt: cum salus æterna, & mors æterna non detur, nisi libere operantibus. Tertio Ad Rom.

4. *Credidit Abraham Deo, & reputatum est ei ad iustitiam.* Non enim potest actus reputari ad iustitiam, nisi sit actus liber. De quo vide P. Suarium latius prosequentem hanc materiam, & ibi etiam hanc esse sententiam communem Sanctorum Patrum.

P. Suar

16 Ostenditur tertio. Quia si certitudo Fidei tota staret in evidentia, quam affert pondus rationum, actus Fidei non esset meritorius: id autem est contra Fidem: ergo & antecedens, unde id inferitur. Minor patet ex locis Scripturæ proxime allatis: *Credidit Abraham Deo, & reputatum est ei ad iustitiam.* Et illud. *Qui crediderit, & baptizatus fuerit, salvus erit, &c.* Maior etiam patet. Nam actus intellectus, qui non est voluntarius, non potest esse meritorius; cum meritum non stet in intellectu, sed in voluntatis actibus: nec possit esse meritorius actus intellectus, dum cogitur, & necessitatur ex evidentia obiecti.

17. Ostenditur quarto. Nam tota firmitas, & certitudo, quam actus Fidei potest participare ex pondere rationum impellentium ad assensum independentem à pia affectione, est evidentia moralis; nam certitudo, quam accipit ab autoritate Dei revelantis, est ex notitia obscura, quæ ideo non determinat intellectum ad assensum: atqui assensus Fidei habet multo maiorem certitudinem, quam quæ provenit ab evidentia morali: ergo hanc maiorem firmitatem aliunde debet participare. Sed nihil aliud est, unde illam participet, nisi pia affectio, supernaturalis: ergo voluntas media pia affectione supernaturali potest

dare assensui Fidei maiorem firmitatem, quam mereatur pondus rationum. Maior est certa. Et Minor certissima. Et reliquæ propositiones evidenter illatæ.

18. Pro quarum claritate notandum est discrimen inter evidentiam moralem, & metaphysicam. Nam evidentia metaphysica datur, quando obiectum ita est evidens, ut implicet contradictionem, rem aliter esse, ac intelligitur. Evidentia autem moralis datur, quando tot sunt motiva, & testimonia, ut nullus prudens possit negare assensum obiecto; licet non implicet contradictionem rem aliter esse. Sic habemus evidentiam moralem de existentia Romæ propter tot hominum testimonia; quamvis non implicet contradictionem, omnes mentiri, qui illud affirmant.

19. Quæ cum ita sint, dicendum est, sicut motiva credibilitatis non habent evidentiam metaphysicam; ita neque hanc refundi in veritates Fidei: atque adeo illas non esse evidentes; & consequenter indigere imperio voluntatis, ut intellectus maneat certus ea firmitate, qua maior nulla esse poterit.

20. Quod si objicias. Evidentia credibilitatis ita suadet veritates Fidei, ut repugnet, illas esse falsas: ergo ea evidentia credibilitatis dat evidentiam metaphysicam veritatibus Fidei.

21. Huic obiectioni ea claritate, qua solet, respondet P. Grando tract. 2. de Fide disput. 4. num. 4. [Respondetur, ab evidentia credibilitatis ita proponi Fidem, ut repugnet illam esse falsam; non quasi hæc repugnantia oriatur ex ipsa evidentia credibilitatis; nam ex vi huius præcisæ non redditur certus (*infallibilitate metaphysica*) intellectus de veritate mysteriorum: sed oritur

ex

ex Divina autoritate, & interna illustratione, quibus nostra Fides innitur.] Itaque repugnat, mysteria Fidei esse falsa; sed non vi evidentiæ credibilitatis; sed vi autoritatis Divinæ revelantis, & vi luminis Fidei. Implicat contradictionem, illa esse falsa; in quo convenit certitudo Fidei cum evidentiâ metaphysica; sed differt ab illa in obscuritate.

CAPVT III.

An subiaceat huic damnationi propositio asserens, ad assensum Fidei non requiritur positivum imperium, sed solam non resistentiam voluntatis.

SYMMARIUM.

Opinio perperam attributa Scoto num. 22.

An ea opinio subiaceat huic damnationi. num. 23.

Discrimen inter damnari, & antiquari propositionem. n. 25.

Ea opinio antiquatur vi huius decreti. num. 26.

Ex ea opinione infertur propositio damnata. num. 27. & 28.

Ad determinandum assensum Fidei non sufficit motivum pure intellectuale. Et quid inde pro conclusione? num. 29.

22. **S** coto attribuitur (sed falso, ut constat ex P. Suarez citato) opinio asserens, necessarium esse, quod voluntas non contradicat, sed non esse necessarium, quod voluntas determinet, & moveat intellectum ad credendum.

Scot.
Suar.

23. Filguera in expositione propositionis 19. §. *Quæret aliquis.* affirmat, eam opinionem non comprehendere sub hac damnatione. Rationem reddit: [Quia poterunt Scotista dicere eam non contra motionem quodammodo conducere ad firmitatem assensus Fidei, quatenus voluntate in contrarium non conante, intellectus non impeditur suo obiecto adherere, quod evidenter moraliter indicat esse verum.] Hæc Filguera. Sed id videretur dixisse cum formidine, nam postea suadet, eam non repugnantiam voluntatis non esse sufficientem, ut assensus Fidei habeat à voluntate firmitatem, ultra eam, quam accipit à rationibus impellentibus ad assensum.

24. Dicendum tamen est, hanc propositionem, *Ad actum Fidei non requiritur imperium positivum, sed sufficit, quod voluntas non repugnet;* quamvis non damnetur expresse hoc decreto Innocentij XI., exvi tamen huius decreti antiquatam manere.

25. Damnatur expresse propositio, quando per suos formales terminos expressa, aut per æquivalentes præscribitur ut scandalosa, aut tamquam digna aliqua alia censura Theologica. Antiquatur vero propositio, quando est in compossibilis cum decreto, licet per proprios, & formales terminos non exprimitur.

26. Dicimus ergo, eam propositionem antiquari vi huius decreti; quia imcompossibilis est cum tali decreto. Nam hæc propositio est antecedens, ex quo infertur legitime propositio condemnata: & sicut in legitima argumentatione, non potest esse antecedens verum, & consequens falsum: ita si consequens est falsum, necesse est, quod etiam antecedens sit falsum: nam bene valet

ab opposito contradictorio consequentis ad oppositum contradictorium antecedentis.

27. Iam vero quod hæc propositio sit antecedens, unde infertur manifestè propositio damnata, ostendo primo. Per solam non repugnantiam voluntatis non potest voluntas efficere, vt assensus Fidei sit magis firmus in se ipso, quam mereatur pondus rationum ad assensum impellentium: sed iuxta hanc sententiam sola datur non repugnantia voluntatis: ergo voluntas non potest efficere, vt assensus Fidei sit magis firmus in se ipso, quam mereatur pondus rationum: ergo ex eo, quod non detur positivum imperium voluntatis, sed sola non repugnantia eius, infertur propositio damnata.

28. Maior probatur. Nam firmitas, quam dat voluntas actui Fidei, est firmitas adhesionis ad obiectum, fundata in eo, quod videt intellectus firmitatem connexionis cum obiecto: atqui per solam non repugnantiam voluntatis non adhæret voluntas firmiter ad obiectum; nam adhæreere firmiter dicit vehementem inclinationem; & non repugnare voluntatem, solum dicit quandam permissionem: ergo firmitas, quam dat voluntas actui Fidei, non potest oriri à sola non repugnantia voluntatis.

Filguer

29. Ostendo secundo. Nam intellectus non cogitur, nec determinatur ex motivo intellectuali ad assensum, nisi ex evidentia veri: sed in motivo intellectuali Fidei, nempe autoritate Dei revelantis, non datur evidentia veri; cum obscure cognoscat revelationem, nempe per propositionem Ecclesiæ: ergo ad assensum Fidei determinandum, non sufficit illud motivum intellectuale: ergo requiritur, quod volun-

tas illum determinet inclinatione sua ad assensum. Sed solâ non repugnantia voluntatis non potest determinari intellectus ad assensum; cum adhuc positâ eâ non repugnantia maneat intellectus indeterminatus: ergo ad huc requiritur voluntas inclinans, & determinans. Ergo vbi non datur hæc positiva inclinatio, & determinatio voluntatis, assensus Fidei in se ipso non habet maiorem firmitatem, quam eam, quam accipit à pondere rationum impellentium ad assensum.

CAPVT IV.

De damnatione vigesima propositionis.

NON EGET SVMMARIO.

30. **P**ropositio 20. ex damnatis hæc est: *Hinc potest quis prudenter repudiare assensum, quem habebat, supernaturalem.* In quo sensu eam dixerint Authores eius propositionis, me omnino latet. Et cum ea particula *Hinc* denotet, esse consequentiam deductam ex propositione immediate antecedenti; ego non video, quomodo talis consequentia inferatur ex præfata propositione 19., nisi hæc trahatur ad sensum hereticalem. Et ideo non impugno, quod non capio: satis enim impugnata manet propositio, quæ à Romano Pontifice damnatur.

31. Scio, aliquos existimasse, (referente Willelmo Sandæo in confut. trium virorum) huic damnationi subijci opinionem eorum, qui dixerunt, in fidelem, cui proponitur vt probabilior Religio Catholica, & qui statim præstat debitam diligentiam ad assequendam certitudi-

Sandæo

nem posse suspendere assensum, donec ad talem certitudinē perveniat. Ideo enim eam propositionem accufant, quia quod talis Infidelis suspendat assensum in eo eventu, idem est, ac quod repudiet illum.

32. Sed certum est, præfatam opinionem nullo modo subiacere huic damnationi. Et ex ipsis terminis propositio nis damnatæ evidenter constat: ait enim, *Repudiare assensum, quem habebat*: Sed is infidelis in præfata hypothesi nullum antea habebat assensum: ergo non potest dici, quod repudiaverit assensum, quem habebat. Id etiam constat aperte ex significatione ipsius verbi *repudiare*, quod idem est, ac repellere id, quod antea erat admissum.

Terent. Sic Terentius in *Adria* ait: *Repudio consilium, quod primum intenderam.*

DISERTATIO XIV.

An assensus Fidei Supernaturalis stet cum notitia solum probabili revelatoris, sive cum formidine de illa?

CAPUT I.

Refertur propositio 21. damnata; eiusque falsitas ostenditur.

SYMMARIUM.

Opinio Lumbierij. n. 2.

Quid censeat Filguera n. 3.

Ad actum Fidei Supernaturalis requiritur certitudo de revelatione Dei. n. 4.

Duplex est certitudo, scilicet obiectiva, & subiectiva, & quomodo utraque

reperiatur in actu Fidei Divina. n. 5. Actus Fidei non potest inniti revelationi falso existimata. num. 6.

Certitudo adhesionis ad obiectum est de conceptu essentiali actus Fidei. n. 7. & seqq.

Quomodo ex pia affectione accrescat actui Fidei maior firmitas adhesionis. n. 10.

1. **P**ropositio XXI. ex damnatis hæc est: *Assensus Fidei Supernaturalis, & utilis ad salutem stat cum notitia solum probabili revelationis; imo cum formidine, qua quis formidet, an non sit locutus Deus.* Cuius propositionis sensus clarissimus est, neque explicatione indiget.

2. Raymundus Lumbier tom. 3. Sum. num. 1773. ait, damnatam esse hanc propositionem propter quosdam Recentiores, quos suppressis nominibus refert, asserentes, quod ut quis eliciat actum Fidei Supernaturalis circa obiectum aliquod singulare, sufficit, si illud singulare probabiliter contineatur sub revelatione certa univ ersali: V. g. supposita revelatione de auxilio efficaci, quia probabile est, sub auxilio efficaci probabiliter contineri præmotionem physicam; posse actum Fidei Supernaturalem terminari ad talem præmotionem.

3. Emmanuel de Filguera in *Filguera* sua Lucerna in explicatione huius propositionis. 21. eos, qui censent, non requiri evidentiam credibilitatis de revelatione, subijcit huic damnationi; ita ut referens opinionem Gabrielis, quod Deus supplet evidentiam credibilitatis media illustratione, & inspiratione interna, etiam eam subijciat huic damnationi Et ita ei subijcit P. Ripaldam. Imo, & P. Suarium vult sub hac damnatione contineri, quatenus cum iste disp. 4. de Fide sect. 5. num. 7. retulisset sententiam, quæ

Lumb.

Ripald.
P. Suar.